

#6 ISBN 978-80-551-6825-8

MIKAEL BLOMKVIST a LISBETH SALANDEROVÁ odhalia ruské trolej farmy

millennium

DAVID KRIMINÁLNY ROMÁN LAGERCRAINTZ

DIEVČA, KTORÉ MUSÍ ZOMRIEŤ

MINISTER OBRANY OBEŤOU
INTERNETOVÝCH KAMPANÍ ŠÍRIACICH NENÁVIŠŤ
RUSKÝ PREBEHLÍK DVOJITÝM AGENTOM
BEZDOMOVCI BEZ HROBU

IKAR

DAVID LAGERCRAINTZ

DIEVČA, KTORÉ MUSÍ ZOMRIEŤ

Preložila Simona Reháková Jánošková

IKAR

David Lagercrantz
HON SOM MÅSTE DÖ

Text © David Lagercrantz & Moggleden AB,
first published by Norstedts, Sweden, in 2019.
Published by agreement with Norstedts Agency.
Translation © 2019 by Simona Reháková Jánošková
Jacket design © Jörgen Einéus
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6839-5

PROLÓG

V LETE SA V BLOKU ZJAVIL nový bezdomovec. Nik nevedel, ako sa volá, a nikoho to ani nezaujímalo. Mladý pár, ktorý okolo neho chodil každé ráno, ho prezýval šialený trpaslík, čo voči nemu nebolo celkom spravodlivé. Nebol trpaslík v lekárskom zmysle slova. Mal stopäťdesiatštyri centimetrov a súmernú postavu, no bol pomätený. Niekedy z ničoho nič vstal a vrhol sa na okoloidúcich, pričom bľabotal piate cez deviate.

Väčšinu času však presedel na rozloženej škatuli na námestí Mariatorget vedľa fontány so sochou Thora a vtedy v okoloidúcich vzbudzoval rešpekt. So zdvihnutou hlavou a vystretým chrbtom pripomínal upadajúceho náčelníka kmeňa. To bolo jeho posledným zdrojom obživy. Ľudia mu sem-tam hodili nejakú tú mincu alebo bankovku, lebo vycítili jeho niekdajšiu vznešenosť – a nemýlili sa. Kedysi si ho ľudia naozaj vážili.

Tým časom však dávno odzvonilo a čierny flak na líci pripomínajúci blížiacu sa smrť situáciu nezlepšil. Jediné, čo ho odlišovalo od iných bezdomovcov, bola drahá modrá páperová bunda značky Moncler Aural. Vyzeral v nej ako ešte väčší čudák. Bola pokrytá vrstvou špiny a zvyškami jedla a okrem toho to bola bunda do arktického podnebia, pričom v Štokholme vrcholilo leto. Nad mestom sa vznášala úmorná horúčava, a keď mužovi po lí-

cach stekali kvapky potu, ľudia zazerali na bundu, akoby im už pri pohľade na ňu ešte viac liezlo teplo na nervy. Odmietal si ju však vyzliecť.

Tento svet už preňho nebol tým správnym miestom. Vyzeral neškodne, no začiatkom augusta z neho sršala istá rozhodnosť a poobede jedenásteho augusta načarbal komplikovaný príbeh na riadkovanú A4, ktorú ešte v ten večer nalepil na autobusovú zastávku Södra station.

Príbeh pripomínal halucinačný opis šialenej búrky. Mladá doktorka Else Sandbergová, ktorá čakala na linku číslo štyri, dešifrovala úvod a všimla si, že sa v ňom spomína nejaký člen vlády. Potom ju trápilo už iba stanovenie autorovej diagnózy. Tipovala by, že trpí paranoidnou schizofréniou.

Keď však o desať minút nastúpila do autobusu, na celú príhodu zabudla, zostal v nej iba nepríjemný pocit. Bolo to ako Kassandrino prekliatie. Nikto mužovi neveril, pretože pravda, ktorú formuloval, bola taká popretkávaná šialenstvom, až bola neuveriteľná. Napriek tomu sa posolstvo nejakým spôsobom dostalo do sveta, pretože už na druhé ráno vystúpil z modrého audi mladý muž v bielej košeli a papier strhol.

V noci z piatka na sobotu sa bezdomovec presunul na námestie Norra Bantorget, aby si zaobstaral domácu pálenku. Narazil tam na ďalšieho ožrana, starého robotníka Heikkiho Järvinena z Österbottenu.

„Ahoj, bratku. Už ti vysmädlo?“

Najprv neprichádzala žiadna odpoveď. Potom nasledoval dlhý príhovor, ktorý Heikki považoval za čisté chválenkárstvo a klamstvo a okomentoval ho slovami „debilina“. Vzápätí zbytočne dodal – to sú jeho slová –, že muž vyzeral ako „ting-ťong Číňan“.

„Ja *Khamba-chen*, nenávidím Čínu,“ zabručal žobrák.

Týmto sa strhlo peklo. Rukou bez prstov vrazil Heikkimu, a hoci to nevyzeralo ako čin profesionálneho alebo vytrénovaného muža, v jeho brutalite bola akási nečakaná autorita. Heikki krvá-

cal z pery a cestou k zastávke metra T-Centralen hrešil po fínsky ako pohan.

Keď sa žobrák znova rozhliadol, bol vo svojej štvrti opitý na mol a bolo mu zle. Z úst mu tiekli sliny, držal sa za hrdlo a čosi mrmlal.

„Hrozne unavený. Musieť nájsť *dharamsala* a *Lhawa*, veľmi dobrý *Lhawa*. Poznať nejaký?“

Nečakal na odpoveď, iba prešiel cez ulicu Ringvägen ako nevybuchnutá munícia, hodil fľašku alkoholu bez etikety na zem a stratil sa v poraste v štvrti Tantolunden. Nikto presne nevie, čo sa stalo, no ráno jemne mrholilo a fúkal severný vietor. O ôsmej vietor utíchol, vyjasnilo sa a muž kľačal opretý o brezu.

Poniže sa chystal polnočný maratón. V štvrti vládla slávnostná atmosféra. Žobrák bol mŕtvý, vo vzduchu sa šíriло vzrušenie a nikoho nezaujímalo, že jeho život bol plný neveriteľných dobrodružstiev a hrdinských činov, ba ani to, že v živote miloval iba jednu ženu, a aj tá zomrela sama ako prst.

PRVÁ ČASŤ

Neznámi

Mnohí ľudia zomrú a nikto netuší, kto to bol,
niektorí dokonca nemajú ani hrob.

Iným sa ujde biely kríž medzi tisíckami ďalších,
ako napríklad na cintoríne amerických
vojakov v Normandii.

Niektorým je venovaná celá pamiatka,
napríklad Víťazný oblúk v Paríži alebo Hrob
neznámeho vojaka v Alexandrovskom sade
v Moskve.

KAPITOLA 1

15. augusta

PRVÁ SA K STROMU odvážila spisovateľka Ingela Dufvová, lebo pochopila, že ten muž je mŕtvy. Bolo pol dvanástej doobeda. Smrdelo to tam, lietali okolo neho muchy a komáre a Ingela Dufvová nevravela celkom pravdu, keď sa neskôr vyjadrila, že na ňom bolo čosi dojemné.

Muž sa povracal a mal silnú hnačku. V žene nevzbudil rešpekt, skôr nepríjemný pocit a strach z vlastnej smrti. Aj policajti Sandra Lindevallová a Samir Eman, ktorí dorazili na miesto o štvrtého-
dinu neskôr, vnímali tento prípad skôr ako trest.

Odfotografovali muža a prehľadali okolie, no dostali sa iba po svah na ulici Zinkensväg, kde sa povalovala poloprázdna fľaša alkoholu s tenkou vrstvou štrku na dne. Ani jeden z nich nemal pocit, „že by prišlo k násiliu“, no aj tak mu dôkladne prezreli hlavu a hrudný kôš.

Nenašli stopy po násilí ani iné známky zjavnej príčiny úmrtia, ak nepočítali hustú slinu, ktorá mu vytekla z úst, a po prediskutovaní postupu s nadriadenými sa rozhodli, že miesto neohradia policajnou páskou.

Kým čakali na sanitku, prehľadali vrecká neforemnej páperovej bundy. Našli nejaké zdrapy priesvitného papiera zo stánkov s hotdogmi, mince, bankovku v hodnote dvadsiatich švédskych korún

a účtenku z obchodu na ulici Hornsgatan, no žiadny občiansky preukaz alebo doklad, ktorý by prezrádzal jeho identitu.

Nepochybovali však o tom, že bude hračka ho identifikovať. Nechýbali mu totiž pozoruhodné poznávacie znamenia. To však bol, ako mnoho iného, mylný predpoklad. V Ústave súdneho lekárstva v Solne vykonali pitvu a vyhotovili röntgenové snímky zubov. No nenašli žiadnu zhodu v registri, či už so zubami, alebo s odtlačkami prstov. Patologička Fredrika Nymanová poslala vzorky Národnému forenznému centru a preverila niekoľko telefónnych čísel, ktoré našla na pokrčenom papieri vo vrecku nohavíc, aj keď to bolo nad rámec jej pracovnej náplne.

Jedno patrilo Mikaelovi Blomkvistovi z časopisu *Millennium*, no o pár hodín jej to vyšumelo z hlavy. Neskôr večer, po vyčerpávajúcej hádke s dcérou v pubertálnom veku, si spomenula, že len za posledný rok vykonala obdukcii troch mŕtvol, ktoré pochovali bez zistenia identity, a zanáďavala. Potom zahrešila znova, lebo mala dosť takéhoto života.

Mala štyridsaťdeväť rokov, sama vychovávala dve deti, trápili ju bolesti chrbta, nespavosť a chýbal jej zmysel života. Napokon vytočila číslo Mikaela Blomkvista, hoci nevedela, čo ju k tomu dovedlo.

ZABZUČAL TELEFÓN. Mikael ho ignoroval, lebo hovor prichádzal z neznámeho čísla. Práve vyšiel z bytu a kráčal po ulici Hornsgatan smerom k zastávke Slussen do starého mesta, hoci nemal jasný cieľ. Mal na sebe ľanové nohavice a pokrčenú rifľovú košeľu a dlho sa bezcieľne túlal úzkymi uličkami, kým nenašiel reštauráciu s terasou na ulici Österlånggatan, kde si objednal guinness.

Bolo sedem hodín večer, stále však bolo horúco a z ostrova Skeppsholmen sa niesol smiech a potlesk. Nadvihol zrak k modrej oblohe a pocítil jemný vánok od mora. Navrával si, že život predsa len za niečo stojí, no neúspešne. Nepomohlo mu ani jedno

či dve pivá, takže napokon si iba niečo zašomral popod nos, zaplatil a vybral sa domov, aby pokračoval v práci alebo zabudol na svet pri televíznom seriáli či detektívke.

Zrazu si to však rozmyslel a impulzívne sa vybral k vŕšku Mosbacke a ulici Fiskargatan. V dome číse 9 totiž bývala Lisbeth Salanderová, no nedúfal, že by bola doma. Po pohrebe jej poručníka Holgera Palmgrena cestovala po Európe a iba sporadicky odpovedala na Mikaelove e-maily a esemesky. Napriek tomu chcel skúsiť šťastie, a tak sa vybral po schodoch z námestia. Prekvapene pozrel na fasádu domu oproti námestiu. Pokrývalo ho nové graffiti. Vôbec mu nevenoval pozornosť, hoci to bola kresba popretkávaná surrealistickými detailmi a človek by ju mohol obdivovať hodiny. Bol na nej napríklad komický mužiček v škótskych kokcovaných nohaviciach, ktorý stál bosý na zelenom vozni metra.

Namiesto toho zadal kód od brány, vstúpil do výťahu a pozrel sa do zrkadla. Na jeho tvári nebolo ani stopy po teplom, slnečnom lete. Bol poblednutý, mal tmavé kruhy pod očami a znovu si spomenul na pád burzy, ktorému sa venoval celý júl. Nebolo pochyb o tom, že to je dôležitá *story*. Pád nespôsobili iba nadhodnotené akcie a nafúknuté očakávania, ale aj hackerské útoky a dezinformačné kampane. V súčasnosti sa však v tejto téme hral každý slušný investigatívny novinár a Mikael síce čo-to zistil – napríklad pochopil, ktorá trolia farma v Rusku šírla najhoršie klamstvá –, no mal pocit, že svet by sa zaobišiel aj bez jeho objavov. Zrejme by si mal vziať voľno, začať športovať a viac sa zaujímať o Eriku, ktorá sa rozvádzala s mužom Gregerom.

Výťah pribrzdil, Mikael zdvihol mrežu, vystúpil a už vtedy bol presvedčený, že jeho návšteva nemá zmysel. Lisbeth bola určite odcestovaná a nemala ho ani v päte. V ďalšom okamihu sa zľakol, lebo dvere bytu boli otvorené dokorán. Vtom pochopil, ako sa celé leto bál, že sa na ňu vrhnú nepriatelia. Keď preskočil prah kričiac „haló, haló“, udrela mu do nosa vôňa maliarskej farby a čistiacich prostriedkov.

Ďalej sa však nedostal. Počul kroky. Nieкто fučal ako býk na schodisku za ním. Keď sa prudko otočil, zbadal dvoch drsných chlapíkov v modrých montérkach. Niesli akýsi veľký predmet, no Mikael bol taký rozrušený, že nedokázal správne vyhodnotiť situáciu.

„Čo robíte?!“

„A čo myslíte?“

Vyzerali ako dvaja muži zo sťahovacej služby, vlečúci ťažkú modrú pohovku – krásny dizajnový kúsok. Mikael však vedel lepšie ako ktokoľvek iný, že Lisbeth má na háku štýlové zariadenie. Chcel im niečo povedať, no zastavil sa, lebo zo schodov začul ďalší hlas. Na chvíľu si to vyložil tak, že patrí Lisbeth a rozžiaril sa, no bolo to iba túžobné želanie. Hlas sa tomu jej ani len nepodobal.

„Páni, to je návšteva! Čím som si ju zaslúžila?“

Znovu sa obrátil a na prahu zbadal vysokú čiernu štyridsiatničku, ktorá ho pozorovala veselým pohľadom. Mala na sebe džínsy a elegantnú sivú blúzku. Vlasy mala zapletené do vrkoča a zo šikmých očí jej sršala iskra. Mikaela to zmiatlo ešte viac. Poznal ju?

„Nie, nie, ja som iba...“ zakoktal.

„Vy ste iba...“

„Asi som vystúpil na zlom poschodí.“

„Alebo ste nevedeli, že tá mladá dáma predala byt?“

Nevedel to a cítil sa nesvoj, najmä keď sa žena stále uškŕňala. Odfahlo mu, keď sa obrátila na mužov zo sťahovacej služby a navigovala ich, aby pri prenášaní pohovky neoškŕeli zárubne, a keď vzápätí vošla do bytu. Chcel odtiaľ čo najskôr vypadnúť a stráviť túto novinku pri ďalšom guinness, no stál na mieste ako priko-vaný. Na dverách už nebola menovka V. Vilôčka, ale Linderová. Kto to, dopekla, je? Vyhľadal priezvisko na internete v mobile a zrazu videl jej fotografiu na displeji.

Kadi Linderová bola psychologička a aktívna členka predstavenstva. Mikael uvažoval nad tým málom, čo o nej zistil, no naj-

mä nad Lisbeth, ale ďaleko sa nedostal – iba čo sa vystrel a snažil sa vyzerat', akoby sa pozbieral. Kadi Linderová sa opäť zjavila vo dverách, tentoraz nie iba s úsmevom na perách, ale aj s otáznikom a istou nervozitou v očiach. Jemne voňala parfumom, bola štíhla, mala chudé zápästia a výrazné kľúčne kosti.

„Teraz sa musíte priznať. Naozaj ste zablúdili?“

„Odpoveď na túto otázku radšej vynechám,“ odvetil, no okamžite si uvedomil, že to nebola najlepšia reakcia.

Z jej úsmevu pochopil, že ho preukula, a chcel si zachovať tvár. Za nič na svete by neprezradil, že Lisbeth bývala na tejto adrese pod falošnou identitou, nezávisle od toho, čo vedela Kadi Linderová.

„Nemôžem povedať, že by ste uspokojili moju zvedavosť,“ pokračovala Kadi Linderová.

Zasmial sa, akoby to bola smiešna súkromná záležitosť.

„Takže ste ma neprišli vyšetrovať? Toto miesto nebolo práve najlacnejšie.“

„Ak ste neodrezali hlavu koňovi a neskryli ju niekomu do poste, tak vás nechám na pokoji.“

„Nepamätám si všetky detaily pojednávania, no nič také sa tuším nespomínalo.“

„Fajn. V tom prípade vám prajem všetko dobré,“ rozlúčil sa s predstieranou ľahkosťou a chcel odísť s mužmi zo sťahovacej služby, ktorí práve vyšli z bytu.

Kadi Linderovú však očividne neprešla chuť konverzovať a nervózne prechádzala prstami po blúzke a vrkoči. Mikael pochopil, že to, čo si vysvetľoval ako iritujúce sebavedomie, bola v skutočnosti fasáda zakrývajúca čosi celkom iné.

„Poznáte ju?“

„Koho?“

„Tú, čo tu bývala.“

Odpovedal otázkou: „A vy?“

„Nie, ani neviem, ako sa volá, no bola mi sympatická.“

„Prečo?“

„Na tej chaotickej burze padali šialené ponuky pri kúpe tohto bytu a ja som nemala šancu držať krok s ostatnými, tak som to vzdala, no mladá dáma, ako ju volal advokát, chcela, aby som ho kúpila ja, tak sa mi to podarilo.“

„Zaujímavé.“

„Však?“

„Nespravili ste niečo, čo sa jej zapáčilo?“

„V médiách som známa ako osoba, ktorá sa hašterí s chlapmi z predstavenstva.“

„Také čosi by sa jej mohlo pozdávať.“

„Asi máte pravdu. Nemohla by som vás pozvať na pivo? Možno by ste mi prezradili niečo o sebe. Musím povedať, že...“

Znovu zaváhala.

„... že sa mi veľmi páčila vaša reportáž o dvojičkách. Bola nesmierne dojímavá.“

„Ďakujem, to je od vás milé, no budem musieť ísť.“

Prikývla a on zo seba dostal iba „dovidenia“. Vôbec si nepamätal, ako sa odtiaľ dostal, iba že vyšiel do letného večera. Vôbec si nevšimol dve nové monitorovacie kamery nad bránou, ani balón na oblohe priamo nad ním. Prešiel cez námestie Mosebacke a pokračoval uličkou Urvädersgränd. Až pri Götgatan spomalil, lebo mal pocit, akoby ho opustili všetky sily. A pritom sa nič nestalo, Lisbeth sa iba presťahovala, čo by mal v skutočnosti uvítať, tak bola vo väčšom bezpečí. Namiesto radosti to však vnímal tak, akoby mu niekto vylepil zaucho, čo bolo, samozrejme, idiotské.

Bola predsa taká. Svojská Lisbeth Salanderová. Aj tak sa však cítil ukrivdene. Mohla mu predsa niečo naznačiť. Vytiahol mobil, aby jej poslal esemesku alebo aspoň otázku, ale nie, musel to nechať tak. Zišiel na ulicu Hornsgatan a všimol si, že deti už vyštartovali na polnočný beh. Prekvapene hľadel na všetkých rodičov, ktorí na ne pokrikovali a drukovali im z okrajov chodníkov. Nerozumel ich radosti. Musel vystriechnúť správny okamih, keď práve nikto nebežal po trase, ktorú chcel križovať. Na ulici Bell-

mansgatan bol stále ponorený do myšlienok a dumal, kedy sa naposledy stretol s Lisbeth.

Bolo to v reštaurácii Kvarnen večer po Holgerovom pohrebe. Nevedeli nájsť slová, čo v danej situácii nebolo veľmi prekvapujúce. Z celého stretnutia si pamätal iba odpoveď na svoju otázku.

„Čo budeš teraz robiť?“

„Budem mačka, nie myš.“

Mačka, nie myš.

Zaujímal sa, ako to myslí. Neodpovedala, iba zmizla po námestí Medborgarplatsen v čiernom kostýme šitom na mieru. Podobala sa na nahnevaného chlapca, ktorý sa proti svojej vôli vyobliekal na večierok. Bolo to začiatkom júla, no jemu sa zdalo, že odvtedy prešla celá večnosť. Keď konečne prišiel domov a sadol si na gauč s *pilsnerom*, zazvonil mu telefón.

Volala patologička Fredrika Nymanová.

KAPITOLA 2

15. augusta

LISBETH SALANDEROVÁ sedela v hotelovej izbe na Manéžovom námestí v Moskve a sledovala na laptope, ako Mikael vyšiel z brány na ulici Fiskargatan. Výnimočne kráčal zhrbený a vyzeral ako stratený. Pocítila niečo, čomu celkom nerozumela a čo už vôbec nepovažovala za hodné analýzy. Iba zdvihla zrak od počítača a zablúdila pohľadom k presklenej kupole, ktorá žiarila farbami.

Mesto, ktoré jej doteraz bolo ľahostajné, ju zrazu priťahovalo a chvíľu zvažovala, že by sa na všetko vykašľala, vrátila sa do Štokholmu a opila sa pod obraz Boží. To však nebol dobrý nápad. Musela si zachovať disciplínu. Dá sa povedať, že sa neodlepila od počítača a takmer vôbec nezažmurila oka. Napriek tomu paradoxne vyzerala upravenejšie než kedykoľvek predtým. Ostrihala sa, vybrala si pírsingy a mala na sebe bielu blúzku a čierny kostým – presne ako na pohrebe. Nie na Holgerovu pamiatku, ale preto, že si na to zvykla a chcela lepšie zapadnúť.

Rozhodla sa, že zaútočí prvá a nebude čakať ako korisť zahnaná do kúta. Preto odcestovala do Moskvy a dohliadla na to, aby nainštalovali kamery pred jej bytom v Štokholme. Cena však bola vyššia, než si predstavovala. Nielen preto, že pre spomienky v noci nedokázala spať. Nepriateľ sa skrýval aj za dymovými clonami a beznádejnými kódmi a ona po sebe hodiny zametala stopy. Žila

ako odsúdenec, ktorý utiekol z väzenia, a nič z toho, čo si zaumienila, jej nepadlo do rúk automaticky. Až teraz, po vyše mesačnom úsilí, sa blížila do cieľa, no ani tým si nebola stopercentne istá. Niekedy mala dojem, že nepriateľ je predsa len o krok vpred.

Dnes pri rekognoskácii terénu a príprave operácie mala pocit, akoby ju niekto sledoval. Po nociach úzkostlivo načúvala zvukom z chodby. Zľakla sa najmä jedného muža – bola si istá, že to je muž –, s vrodenu poruchou prejavujúcou sa nepravidelnosťou v krokoch, ktorý neraz zastal pred dverami, akoby počúval, čo sa deje v jej izbe.

Prehrala videozáznam na začiatok. Mikael Blomkvist opäť vyšiel z brány na ulici Fiskargatan ako zbitý pes. Rozmýšľala nad ním, odpila si whisky a pozrela von oknom. Temné mraky sa prehánali nad Štátnou dumou smerom k Červenému námestiu a Kremľu, akoby sa schyľovalo k búrke. V podstate jej to bolo ukradnuté. Vstala a uvažovala, či sa osprchuje alebo okúpe. Uspokojila sa s tým, že si prezliekla blúzku. Dala si čiernu, hodila sa na tú príležitosť. Z tajného vrečka v cestovnej taške vybrala Berettu 80, ktorú si kúpila na čiernom trhu už počas druhého dňa v Moskve, a vložila ju do puzdra pod sakom. Vzápätí sa rozhladla.

Ani izba, ani hotel sa jej nepáčili, lebo boli prehnane luxusné. V salónikoch na prízemí sa pretŕčali ľudia podobní jej otcovi, obľudní hajzli, ktorí si automaticky nárokovali na milenky a poddaných, no tiež sa bála, že ľudia zablúdia pohľadom k nej a budú šíriť klebety. Napríklad sa o nej mohla dozvedieť tajná služba alebo gangstri. Neraz sedela ako teraz – so zatátými päťami, akoby sa chystala do boja.

Vošla do kúpeľne a opláchla si tvár studenou vodou. Veľmi ju to neprebralo. Telo kričalo od nedostatku spánku a bolesti hlavy. Uvažovala, či vyrazí už teraz, a dospela k záveru, že nemá zmysel čakať. Započúvala sa, no na chodbe vládol pokoj, tak nenápadne vyšla z izby. Bývala na dvadsiatom poschodí a výťahy boli za rohom. Stál pri nich akýsi štýlový, nakrátko ostrihaný štyridsiatnik

v džínsoch, koženej bunde a čiernej košeli, ktorá sa podobala na jej blúzku. Už ho niekde videla. Na jeho pohľade sa jej niečo nezdalo, akoby sa mu menila farba očí, no mala iné starosti.

So sklopeným pohľadom sa s ním zviezla na prízemie, prešla cez foyer, vyšla na námestie a pozrela na gigantickú kupolu s rotujúcou mapou sveta, ktorá sa trblietala v tme. Pod ňou sa skrývalo štvorposchodové nákupné centrum. Kupolu zdobila bronzová socha svätého Juraja s drakom. Svätý Juraj bol patrónom Moskvy a celé mesto chránil zdvihnutým mečom. Lisbeth sa pri pohľade naň dotkla lopatky, akoby chcela dotykom ochrániť svojho draka. Inokedy si rukou prešla po strelnej rane na ramene a jazve z bodnutia nožom na bedrách. Akoby si chcela pripomenúť staré rany.

Spomenula si na plamene, katastrofy a mamu a celý čas sa snažila vyhybať monitorovacím kamerám, takže kráčala trhane a napäto. Náhlila sa k Tverskej triede, veľkému bulvárú s honosnými parkmi a záhradami, a nezastala, kým sa neocitla pred Versailles, jednou z najlepších reštaurácií v meste.

Toto miesto so stĺpmi, zlatými ornamentmi a krištáľom pripomínalo barokový palác, dokonalý lesklý pastiš zo sedemnásteho storočia, a najradšej by odtiaľ vypadla, no v ten večer sa tam konal večierok pre najbohatších obyvateľov mesta a už z diaľky bolo vidieť prípravy. Zatiaľ prišlo iba zopár mladých krások, určite to boli najaté *call girls*. Personál však drel, aby dotiahol posledné detaily, a keď sa Lisbeth priblížila, zbadala hostiteľa.

Volal sa Vladimir Kuznetsov a stál pri vchode v bielom smokingu a lakovaných topánkach. Mal síce okolo päťdesiatky, no s bielymi vlasmi, bradou a bachorom, ktorý nápadne kontrastoval s jeho chudými nožičkami, pripomínal Mikuláša. Oficiálne mal jeho príbeh šťastný koniec – bol to nepodarený drobný zlodejček, ktorý presedlal na kariéru úspešného kuchára, špecialistu na medvedie steaky a hubové omáčky. V tajnosti však riadil niekoľko továrni vyrábajúcich falošné správy, neraz s antisemitským pod-

tónom. Kuznetsov priniesol chaos, ovplyvnil politické voľby a mal ruky pošpinené krvou.

Pripravil totiž pôdu pre genocídu a zarábal na nenávisti. Lisbeth stačil pohľad naňho a jemne sa dotkla puzdra, kde skrývala Berettu. Kuznetsov si nervózne šúchal bradu. Bol to jeho veľký večer. Vnútri hralo sláčikové kvarteto, no Lisbeth vedela, že neskôr ho nahradí džezová kapela Russian Swings.

Pred budovou, pod čiernou ochrannou strieškou pred vchodom, sa tiahol červený koberec, ohraničený lanovým zábradlím a ochrankármi. Stáli nahusto, mali na sebe obleky a v ušiach slúchadlá a všetci boli ozbrojení. Kuznetsov pozrel na hodinky. Zatiaľ neprišli žiadni hostia. Mohla to byť stratégia – nik nechcel prísť prvý.

Na ulici sa však zišli zvedavci. Ľudia, ktorí na nich chceli zízať. Očividne sa rozniesla novinka, že sa má zísť smotánka, a to Lisbeth hralo do karát, lebo sa mohla stratiť v dave. Potom však začalo pršať. Najprv iba mrholilo, potom sa spustil lejak, nebo ožiaril blesk a v diaľke udrel hrom. Ľudia sa rozprúchli domov, ostalo tam iba zopár vytrvalcov s dáždňikmi. Krátko nato prišla prvá limuzína s hosťami. Kuznetsov sa uklonil a privítal ich. Dáma po jeho boku si zaznačila mená hostí do čierneho notesa. Reštaurácia sa pomaly zaplňala mužmi v strednom veku a mladými ženami.

K Lisbeth sa doniesla vrava zmiešaná s hudbou kvarteta a sem-tam zazrela osoby, na ktoré narazila počas mapovania. Všimla si, ako sa mení Kuznetsovova mimika a gestikulácia v závislosti od toho, aký status mali prichádzajúci hostia. Niektorým sa ušiel iba úsmev a mierny úklon, s váženými hosťami zasa zavtipkoval, no smial sa prevažne on.

Uškŕňal a chichotal sa ako dvorný šašo. Lisbeth mrzla, mokla, zízala na divadlo a azda ju aj pohltilo. Jeden ochrankár si ju všimol a kývol na kolegu, lebo sa mu akosi nepozdávala. Lisbeth predstierala, že odchádza, no schovala sa v neďalekej bráne. Vtedy si všimla, že sa jej trasú ruky, a nebolo to dažďom ani zimou.

S nervami napätými na prasknutie vytiahla mobil z vrecka a skontrolovala, či je všetko pripravené. Útok musel byť dokonale načasovaný, inak by nemala šancu. Celý plán si prešla jeden-, dva-, trikrát. Hodiny tikali a pomaly strácala nádej. Pršalo, nič sa nedialo a čoraz väčšmi to vyzeralo ako premárnená príležitosť.

Zdalo sa, že dorazili všetci pozvaní hostia. Dokonca aj Kuznetsov vošiel dnu. Vtedy Lisbeth opatrne podišla bližšie. Večierok bol v plnom prúde. Muži do seba obracali poháriky a obchytkávali dievčatá. Rozhodla sa, že sa vráti do hotela.

Vtom však dorazila limuzína. Dievča pri vchode vbeholo do sály po Kuznetsova, ktorý vyletel z reštaurácie s perličkami potu na čele a pohárom šampanského v ruke. Lisbeth zmenila názor. Očividne prišiel dôležitý hosť. Bolo to vidieť na ochrankároch, nepokoji vo vzduchu a Kuznetsovom nasprostastom výraze na tvári. Lisbeth zaliezla naspäť do brány. Z limuzíny však nik nevychádzal. Ani len šofér, ktorý by vybehol do dažďa a otvoril dvere. Auto stálo na mieste, Kuznetsov si pričesal vlasy a napravil motýlika, utrel čelo, stiahol brucho a nervózne do seba obrátil obsah pohára. Vtom sa Lisbeth prestala triasť. V Kuznetsovom pohľade zbadala niečo, čo poznala veľmi dobre. Bez zbytočného váhania naštartovala hackerský útok.

Potom vložila mobil so zapnutým nakódovaným programom do vrecka, rozhliadla sa, fotografickou pamäťou zaznamenala každý detail, reč tela ochrankárov, ich ruky pri zbraniach, medzery medzi ich plecami, nerovnosti a kaluže vody na chodníku pred ňou.

Stála pokojne stáby prikovaná na mieste a všetko pozorovala, kým z limuzíny nevystúpil vodič, nerozťahol dáždnik a neotvoril zadné dvere. Vtedy vybehla ako mačka s rukou na pištoli pod sakom.

KAPITOLA 3

15. augusta

MIKAELA UŽ VEČNÉ VYZVÁŇANIE mobilu unavovalo. Dávno si mal vybaviť utajené číslo. Niečo ho však od toho odrádzalo. Bol predsa novinár a nechcel sa uzavrieť pred verejnosťou. No nespočetné telefonáty ho vyčerpávali a všimol si, že za posledný rok sa všeličo zmenilo.

Tón naberal na surovosti. Ľudia nadávali, kričali, nahlasovali najbizarnejšie tipy. Hovory z utajených čísel už ani nedvíhal, mobil nechal iba vibrovať alebo zvoniť.

Keď sa výnimočne ohlásil, ako napríklad teraz, neraz podvedome vystrúhal grimasu.

„Blomkvist,“ povedal a vybral si pivo z chladničky.

„Prepáčte, zavolám vám neskôr?“ ozval sa ženský hlas.

„Vôbec nie. O čo ide?“ odvetil o čosi prívetivejšie.

„Volám sa Fredrika Nymanová a pracujem v Ústave súdneho lekárstva v Solne.“

Mikaela zachvátila panika: „Čo sa stalo?“

„Nič, teda nič nezvyčajné a nijako to s vami nesúvisí, no dovezli nám telo...“

„Ženské?“ prerušil ju.

„Nie, s najväčšou pravdepodobnosťou mužské. Teda s najväčšou pravdepodobnosťou, čo to hovorím. Asi je to zvláštna for-

mulácia. Je to šesťdesiatnik alebo o čosi mladší muž, ktorý si mnoho vytrpel. V živote som nič podobné nevidela.“

„Mohli by ste byť taká dobrá a prejsť k veci?“

„Prepáčte, nechcela som vás znepokojiť. Nechce sa mi veriť, že by ste sa poznali. Bol to bezdomovec a ešte aj v tom prostredí zrejme patrila medzi spodinu.“

„Takže čo s ním mám spoločné?“

„Mal vo vrecku lístok s vaším číslom.“

„Nebol by jediný,“ odvrkol Mikael, no hneď sa aj zahanbil, že sa zachoval tak netaktne.

„Rozumiem,“ pokračovala Fredrika Nymanová. „Určite vám vyzvára telefón dvadsaťštyri hodín denne, no tento prípad beriem veľmi osobne.“

„Ako to myslíte?“

„Aj najväčší úbožiaci si zaslúžia dôstojný odchod zo života.“

„Samozrejme,“ odvetil s prehnaným dôrazom, akoby chcel kompenzovať nedávnú necitlivosť.

„Presne. A Švédsko bolo v tomto ohľade odjakživa civilizovanou krajinou. Každý rok nám však do ústavu privádzajú čoraz viac tiel, ktoré sa nám nepodarí identifikovať, a to ma neskutočne deprimuje. Všetci máme právo na identitu, keď zomrieme, každý má svoje meno, príbeh.“

„Pravda,“ odvetil Mikael rovnako empaticky, no už sa nesústredil a podvedome prešiel k stolíku s počítačom.

„Zistiť identitu bolo kedysi určite náročné, neraz za to mohli nedostatočné zdroje, čas, alebo, čo je ešte horšie, nedostatok vôle. Čo sa tohto tela týka, obávam sa, že práve tu je pes zakopaný.“

„Ako to myslíte?“

„Zatiaľ sme totiž nenašli žiadnu zhodu v registri a ten muž vyzerá ako absolútne bezvýznamný človek, žijúci na samom dne, od ktorého najradšej odvrátíme zrak a zabudneme naňho.“

„Smutné,“ odpovedal Mikael. Prehľadával súbory, ktoré za roky vytvoril pre Lisbeth.